

Miriam Drev

Na poti k srnjaku

I.

Brezskrbni dnevi; z asfaltom so prekrili
našo ulico; zlagoma mu je podleglo mesto
od konca do konca. Prikličem nekdanji zemljevid:
bolj pot kot cesta, na eni strani vrstne hiše,
na drugi plotovi s slakom. Preteklost poblisne.
Moški s cevjo za zalivanje vrta spira milnico
s karoserije svetlo rdečega avta.

Potem izlet. V neki vasi
– oče vozi počasi po prašnem makadamu –
pobira mularija kamne s tal,
jih luča, *tonk* in *tonk* in *tonk*,
na naš prtljažnik. Nazaj domov
ne peljemo skoz isti kraj.

Za vetrobranskim steklom droben dež
na poti proti letališču, kjer se ob robu gozda
za žičnato ograjo, skoraj svobodni,
pasejo srnjaki, po novem med njimi
naš najdenec Kôti. *Tam mu bo boljše
kot v živalskem vrtu*, so rekli.
Na glavi ima grbice,
kjer bodo zrasli rogovi.

V vzratnem zrcalu zibanje mojega čela, brade,
ust, nosu, odvisno od ostrine ovinka.

Hrumeča senca na našem pasu. Zavorni sunek.
Hip, ko nihče ne ve za izid.
Topel dež se zliva gosteje in gosteje,
da ničesar več ne vidim.

Vrtoglavo zaporedje kot na krožišču: k srnjaku,
spolzka cesta, tovornjak.

II.

Od kod na prizorišču udomačen srnjak?
Žival iz dveh svetov,
gozdnega ob rojstvu, kjer se ga je na ležišču
v odsotnosti samice dotaknila nespametna
človeška roka;
mestnega, v kotu, postlanem z obloženim kartonom,
kjer je rasel ob mleku iz otroške stekleničke,
kajti: *Človeški dotik pomeni vonj odtujenosti, rano.*
Srnja mati mladiča za vedno zavrne, je oče pojasnil
gruči planincev, ga dvignil in odnesel s sabo.

Najbrž je imel svoje nežno živalsko ime.
Mi smo ga klicali Kôti.

Dan za dnem sva se igrala.
Božala sem bele lise na njegovem hrbtku;
v njegov pogled se je vselila človeška razsežnost,
moje šarenice so napolnili lubje, potok, mah
in divja srnjad.

Dotiki otroštva dveh svetov.

Ko so razigrani skoki zrasli čez mere
dnevne sobe in vrta, so ga odrasli
sklenili poslati drugam – v nesluteno kratki
preostanek brezskrbne vedrine.

Nisem pozabila; nisem prerasla.
V meni srnjak ostaja nepoškodovan.

III.

Vsakič sva šla krožno od Ljubljane čez Vodice
do Brnika; in v ravni liniji do Mengša
spet domov.

Nekdo je pozneje rekel: *Zgodilo se je po pomoti,*
nekdo drug, brez olupšav: *Tako je naneslo.*
Seveda pa so njega, komaj z nastavki rogov, strokovnjaki
za zakol najlaže ujeli. Mehko, mlado
divjačinsko meso za zbrane veljake, ob vinu
in lahki prilogi, po sladokusniškem protokolu.

V mehkem zimskem somraku
po snegu razpršeni skoraj sveži
sledovi krvi, ko se končuje dan.

Drevesni štor nekaj korakov naprej
namesto tnala. *Tukaj so zaklali neko žival,*
pripomne oče, preden posumi,
zakaj srnjak, v teh zadnjih tednih poln nežne moči,
na najine klice, srečen,
ne privihra izmed temnečih dreves
do obronka za ogrado.

IV.

Med vožnjo nazaj
je ob robu ravnine med vasmi
ustavil.

Gnalo naju je čez njive,
čez grude in sneg,
kot da bi mu tavalala
naproti.

V.

Hodila sem po temnem polju,
polnem kraterjev in mlak, dima,
puhtečega iz kôp zažganih vej in dračja.

Izmed smrek priteče damjak,
zaplava čez kotanjo,
se vzpne po bregu, skloni pod plotom
in pomuli travo.
Spet se znajde v vodi, skoči ven,
se skozi luknjo v letih zmuzne gor
na travnik, ki je suh.
Tam se bo po mili volji pasel.

Na kraju, kjer se, lahak, zadržuje,
klopotec vrh ograje meša zrak.

VI.

Okleneš se tistega, kar ljubiš,
ne glede na izgubo.

Dolgo sem se ubadala z vprašanjem,
kako izpeljati oboje:
selektivno zapirati za sabo
vrata nekega spomina;
ohraniti živo
njegovo gibko milino.